

[Fuglsang.]

fører med sig. Det har ogsaa vist sig, at Arbejderklassen, ikke mindst under Krigen, har taget sin rigelige Part af de fælles Byrder, og det vil den sikkert heller ikke undslaa sig ved i Fremtiden. Som det allerede er nævnt flere Gange, har man i andre Lande som Finland og Norge stillet sig paa det Standpunkt, at som Forholdene er, kan man ikke tillade Konflikter og Uro paa Arbejdspladserne. Ogsaa mit Parti, Kommunisterne, er i vedkommende Lande gaaet ind for, at Arbejdsroen maa bevares. Her ved falder jo for øvrigt det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansens her i Folketinget for nylig anvendte noget sindrige Bevis paa, at vi Kommuniste stadig havde internationale Forbindelser, idet vi optraadte fuldkommen ens i de forskellige Lande, ganske til Jorden. For øvrigt kan det ærede Medlems eget Parti, Socialdemokratiet, ogsaa tage forskellige Standpunkter i forskellige Lande. Saaledes gaar det f. Eks. i Frankrig ind for Socialisering, medens det herhjemme stemmer imod Socialisering, f. Eks. af de danske Sukkerfabrikker.

Vi er ikke Modstandere af, at ogsaa Arbejderklassen maa bære sin Del af Byrderne, men vi kræver, at Byrderne deles paa et nogenlunde retfærdigt Grundlag. Vi mener ikke, at Arbejderne kan bære Afsavn og Nød, for at de kan spare, som virkelig er i Stand til at bære Byrderne. Vi mener ikke, at det er rigtigt, at Arbejderklassen skal bære Afsavn, for at man f. Eks. kan spare de store Formuer ved Nedsættelse af Eengangsskatten. Vi mener ikke, at Arbejderklassen maa lide Afsavn, for at Dividenderne stadig kan holdes paa de Højder som f. Eks. i Sukkerfabrikkerne, der til Trods for, at 6 pCt. er Maksimum, alligevel udbetaler 7½ pCt. Vi mener ikke, at Arbejderklassen skal bære flere Byrder, for at der stadig væk kan blive Millioner at smide i Tørfabrikanternes Hænder.

Kan nogen undre sig over, at naar Forholdene nu engang er saadan, møder Arbejderne et Lovforslag som det foreliggende med Mistillid, og at Utilfredshed stadig ulmer i Arbejderklassen? En saadan Lov vil nu engang, uanset ærlig eller ikke ærlig Vilje, i første Række ramme Arbejderklassen. Derfor har Arbejderklassen ikke nogen særlig Tillid til den Voldgiftsret og den

Sammensætning, som er foreslaaet, og først og fremmest vil Arbejderklassens Organisationer rammes i højeste Grad.

Om dette Forhold skrev Arbejdsmændenes Formand Aksel Olsen i Arbejdsmændenes Fagblad for den 30. April følgende:

„Vi ved nok, hvad vor Organisation er værd, og vi ved ogsaa, hvilket Ansvar den har baade indadtil og udadtil, men vi kan ikke anerkende en Undtagelsestilstand for Arbejderne, hvori det offentlige skal bestemme Arbejdslønnens Størrelse og helt fritages for Forpligtelse til at give Anvisning paa, hvordan Arbejderne skal komme igennem Tilværelsen med Lønbetainger, paa hvilke de saa godt som ingen Indflydelse har haft; og hvad en saadan Tilstand efterhaanden vilde medføre for hele vort faglige Organisationsliv, er ikke svært at finde ud af. Vore Fagforeninger vilde sygne hen og efterhaanden miste deres Betydning som Kamporganisationer og til sidst gaa fuldstændig til Grunde.“

Videre siger Aksel Olsen:

„Vi kan ikke paatage os noget som helst Ansvar for Følgerne af en voldgiftsmæssig Udgang af vor Lønstrid. Konsekvenserne heraf baade af den ene og den anden Art maa Samfundet i saa Fald tage Ansvaret for. Voldgift i det her omhandlede Tilfælde vil medføre en Bitterhed i Arbejderkredse, som man skulde betænke sig to Gange paa at fremkalde.“

Saaan ligger Forholdet faktisk, og ud fra dette Synspunkt vil mit Parti under de nuværende Forhold modsætte sig baade dette og andre Former for Indgrib i Arbejdernes frie Aftaleret.

Starcke: Efter vort Skøn er der ganske overordentlig meget værdifuldt i det foreliggende Lovforslag. Det er vel opbygget og vel gennemtænkt, og vi fra vor Side har tidligere givet Udtryk for, at vi mener, at der gives Situationer, hvor meget omfattende Samfundsinteresser kommer i saa stor Fare, at det bliver praktisk nødvendigt for Staten at gribe ind, naar vi har de Samfundsforhold, vi har for Øjeblikket. Men vi er, som vi ogsaa tidligere har fremhævet, betænkelige ved at række Haand til noget, som kan være med til at lede Samfundet ind i Planøkonomi, fordi vi har den Erfaring, at jo mere Staten har blandet sig i